

Prvi deo: pregled

Ključni tekst: Isaija 40,8

Temelj proučavanja: Otkrivenje 11,2-11; Otkrivenje 12,6.14.15; Zaharija 4,14; Psalam 119,105; Jovan 5,39; Danilo 7,25; Isaija 40,8; Psalam 119,89; Isaija 54,17.

Uvod: Nastavljajući sa temom iz prethodnih sedmica, ova studija se usredsređuje na temeljnu ulogu, autoritet i silu Reči Božje u Velikoj borbi. Konkretno, usredsredićemo pažnju na Reč Božju koju predstavljaju dva svedoka koji su propovedali u kostreti tokom proročkog perioda od 1260 godina.

Nakon što se Isus vazneo na nebo, đavo je usmerio svoje napore i energiju protiv Božje Reči, Svetog pisma i protiv Božjeg naroda. Misija Crkve bila je da svedoči o Isusu Hristu i Njegovoj Reči, koja je otkrivenje Božjeg karaktera i volje. U 11. glavi Otkrivenja, Reč Božja je predstavljena starozavetnim izrazom „dva svedoka“ (Zaharija 4,14). Ova metafora govori o tome da Reč Božja ima stalno prisustvo i moć, jer je božanskog porekla, prenošena nadahnućem Svetog Duha.

Paralela između Isusa i Reči je očigledna: na isti način na koji je Isus služio 3,5 godine pod pritiskom i progonom sopstvenog naroda, koji je trebalo da ga prihvati, Sveto pismo je služilo svetu 3,5 proročke godine, ili 1260 istorijskih godina, pod pritiskom ljudi koji su tvrdili da su čuvari Reči Božje. Kao što je Isus, Reč Božja, umro i vaskrsao, Sveto pismo, Reč Božja, „umrlo je i vaskrslo“. Kao što je Isus trijumfovao, tako će i Njegova Reč trijumfovati, kao Njegov narod u Njemu i Njegovoj Reči.

Teme pouke – Ovonedeljna pouka ističe dve glavne teme:

1. Dva svedoka iz 11. glave Otkrivenja simbolizuju Sveto pismo. Dva svedoka su služila u vreme progona, tokom proročkog perioda od 1260 godina, između 538. godine i 1798. godine.

2. Na kraju ovog proročkog perioda, dva svedoka su umrla i vaskrsela, kao što je Isus umro i vaskrsao, ukazujući na činjenicu da će Bog kroz Isusa i u Njegovoj Reči ostvariti konačnu pobedu u Velikoj borbi.

Drugi deo: tumačenje

Prorokovanje u kostreti

Zašto adventisti tvrde da su dva svedoka, ili Sveto pismo, bila gažena tokom srednjeg veka? Zar ljudi tog vremena nisu znali za Bibliju? Nisu li katedrale i crkve bile ukrašene biblijskim motivima? Nisu li sholastičari na univerzitetima učili svoje studente iz Biblije? Odgovor na sva ova pitanja je *da*. Dakle, zašto insistirati na tome da je period od 1260 godina, između 538. i 1798. godine, bio vreme progona, vreme kada su dva svedoka nosila kostret, simbol nevolje i poniženja?

Pre nego što odgovorimo, hajde da još malo zakomplikujemo pitanje. Neki će možda brzo istaći da je progon Svetog pisma postojao pre 538. godine nove ere. Zaista,

Rimljani su pokušali da se rugaju ili gaze Sveto pismo tokom ranih progona hrišćana. Paganski car Dioklecijan (vladao 284-305. n.e.) posebno je ciljao na uništenje Biblije, presuđujući da se hrišćani moraju odreći svoje svete knjige. Dok većina hrišćana nije imala svoje Biblije, neki koji su imali biblijske rukopise predali su ih na javno spaljivanje i oskvrnuće; drugi su umesto toga umrli za svoju veru. Na kraju ovog napada je Božja Reč izašla kao poštovani pobednik. Na kraju 1260-godišnjeg proročkog perioda, francuski revolucionari, kao i drugi kasniji diktatorski ateistički i komunistički režimi, takođe su ciljali na uništenje hrišćanskog pisma, baš kao što je to učinio car Dioklecijan.

Za razliku od Dioklecijana, međutim, francuski revolucionari su nakratko uspjeli da unište Sveto pismo na svojoj teritoriji (Otkrivenje 11,7-9). Doduše, i Dioklecijan i ustanici Francuske revolucije nastojali su da ocrne Reč Božju, ali su francuski revolucionari to činili pokušavajući da ga potpuno unište umesto da mu dozvole da prorokuje u kostreti. Osim toga, period od 1260 godina, tokom kojih su dva svedoka pretrpela poniženje, daleko prevazilazi prva dva ili tri veka progona, deset godina progona pod Dioklecijanom ili nekoliko godina Francuske revolucije. Iz ovih razloga moramo pronaći neki drugi istorijski period da bismo otkrili značenje Reči Božje koja služi u kostreti.

Dakle, da bismo razumeli kada i kako su dva svedoka ili Sveto pismo služila u kostreti, moramo naglasiti dve činjenice. Prvo, dva svedoka su služila tokom perioda od 1260 godina. Kao što naša pouka detaljno objašnjava, adventisti sedmog dana razumeju da se ovaj period proteže od 538. godine do 1798. godine naše ere i da obuhvatao uspon, uspostavljanje i vladavinu Rimokatoličke crkve. Drugo, dva svedoka nisu ubijena u ovom periodu, već su nosili kostret.

Aluzije na Zahariju (Otkrivenje 11,4; Zaharija 4,14), Iliju (Otkrivenje 11,5.6) i Mojsija (Otkrivenje 11,6) u 11. poglavlju Otkrivenja kao da sugerišu da je proročka služba od dva svedoka koji su nosili kostret, smeštena u kontekst progona Božjeg naroda. Otkrivenje u 11. opglavlju ne kaže da su dva svedoka ubijena tokom 1260 godina, već ih je Bog ovlastio da u to vreme prorokuju noseći kostret (Otkrivenje 11:3). Ilija je nosio kostret u vreme duboke duhovne krize u severnom Izraelu, kada je taj narod svesno i namerno promenio Božji zakon, stavljajući se iznad i protiv Božjeg otkrivenja. Isto tako, glavno pitanje nije da li je Rimokatolička crkva imala imalo poznavala Sveto pismo i da li je uopšte svoju teologiju zasnivala na Svetom pismu tokom 1260 godina crkvene nadmoći i progona. Pitanje jeste kakav je bio stav Crkve prema Svetom pismu tokom ovog perioda progona? Njihov stav je veoma ličio na stav severnog Izraela: poznavali su Božje posebno otkrivenje, ali su se namerno stavili iznad njega.

Protestantski princip *Sola Scriptura* naglašava da je Sveto pismo potpuno, samo po sebi dovoljno i jasno otkrivenje Boga. Kad god božansko otkrivenje predstavlja neprijatnost ili smetnju za ljudske namere, đavo i njegovi lažni učitelji uvode tradicije da opravdaju novo tumačenje nezgodnih biblijskih odlomaka ili jednostavno uvode nova učenja ili prakse koje su grubo protiv Svetog pisma. Crkveno predanje i magisterijum su prikazani kao isključivi tumači Biblije i kao jedini autoritet koji ima moć da stvara i utvrđuje dogme. Božja Reč se nipodaštava, ocrnjuje i stavlja pod kontrolu Crkve, iako Sveto pismo jasno nalaže da mora biti obrnuto. S tim u vezi, nekoliko navoda iz *Katihizisa Katoličke crkve* (KKC) prosto zapanjuju.

Prema KKC, Božje otkrivenje „preko njegove Reči u Duhu Svetom“ je „prisutno i aktivno u Crkvi“, pa je stoga crkveno predanje neodvojivi deo posebnog Božjeg otkrivenja, kao što su proroci i apostoli (KKC, str. 79). Iz tog razloga „Crkva, kojoj je povereno prenošenje i tumačenje Otkrivenja, 'ne crpi svoju sigurnost o svim otkrivenim istinama samo iz Svetog pisma. I Sveto pismo i Tradicija moraju biti prihvaćeni i poštovani sa jednakim osećanjem odanosti i poštovanja“ (KKC, str. 82).

Istina, KKC propisuje da Magisterijum, kao jedini tumač Svetog pisma (KKC, str. 86, 100), „nije iznad Reči Božje, već je njen sluga“ (KKC, str. 86). Međutim, Magisterijum ne crpi samo iz pisma, već iz Pisma i Tradicije (KKC, str. 82). Pošto je autoritet tradicije jednak autoritetu Svetog pisma, a pošto Magisterijum („papa i episkopi s njim“) ima isključivu vlast da „autentično“ tumači Reč Božju (KKC, str. 100), on će crpeti materijale i iz tradicije i iz Svetog pisma, kad god je to zgodno.

Iskustva severnog Izraela i Jude pokazuju da, kad se tradicija stavi na isti nivo sa Svetim pismom, Sveto pismo ne samo da biva uniženo sa božanskog na ljudski nivo, već se na kraju potpuno poništava (Matej 15,3-6) nakon što je pogrešno protumačen da odgovara ljudskom pogledu na svet. Time je autoritet Biblije uništen. Ovo uništenje autoriteta Biblije upravo se dogodilo u Rimokatoličkoj crkvi.

Kako je Crkva sve više naglašavala tradiciju i prihvatila filozofske pretpostavke, njena učenja i praksa su se toliko radikalno promenili da Crkva više nije bila kompatibilna sa modelom Apostolske crkve.

Dakle, pogrešno tumačeći i učeći direktno protiv Svetog pisma, Rimokatolička crkva je lažno tvrdila sledeće zablude:

- Da ima moć da promeni Božju subotu, i da umesto sedmog dana uzdigne prvi dan u sedmici, kršeći na taj način namerno četvrtu zapovest i degradirajući Božji status Stvoritelja i Cara.
- Da je Hristos ostavio Crkvu pod nadzorom biskupa Rima i sakramentalne crkvene hijerarhije.
- Da je Crkva neophodan element Božjeg spasenja.
- Da Crkva i svetitelji mogu posredovati za ljude i pokloniti im svoje zasluge za spasenje.
- Da je Marija, Isusova majka, rođena bezgrešne prirode (Bezgrešno začćeće).
- Da Marija ima posebnu ulogu u spasenju, jer se zove Posrednica (*Mediatrix*), Zastupnica, Pomoćnica, titule koje su u Svetom pismu rezervisane samo za Hrista i Svetog Duha.
- Da se spasavamo delima kao što su pokajanje i oprost.
- Da je duša besmrtna, pakao večan, a postoji i Čistilište.
- Da postoji sedam sakramenata koji daju spasenje.
- Da se deca moraju krstiti.
- Da se sama supstanca hleba i vina bukvalno menja u telo i krv Hristovu tokom mise (transsupstancijacija).
- Da takozvani *mirjani* ne mogu da učestvuju u čaši za vreme pričešća.

- Da samo sveštenstvo predstavlja jednu svetu tajnu i da daju spasenje.
- Da sveštenici Crkve ne smeju da se venčavaju jer moraju da ostanu u celibatu.
- Da hrišćani mogu i, zapravo, moraju da poštuju i obožavaju slike i statue, na taj način flagrantno kršeći Drugu zapovest.

Sa ovakvim zapanjujuće pogrešnim tumačenjem ili otvorenim odbacivanjem Pisma i njegovih učenja preko hiljadu godina u sredini i od strane samozvanog Božjeg naroda, ne iznenađuje što Bog opisuje Sveto pismo, ili svoja dva svedoka, gde prorokuju obučeno u kostret. Da, na kraju su dva svedoka ubijena u sekularnom, za razliku od verskog konteksta (tokom Francuske revolucije).

Međutim, sama ateistička Francuska revolucija bila je reakcija na dugogodišnje bezakonje Katoličke crkve protiv samog Boga, protiv Njegovog posebnog otkrivenja i protiv čovečanstva, kome je tako očajnički potrebno spasenje. Velika borba je složena. Davo ima za cilj da uništi Božje otkrivenje u Njegovoj pisanoj Reči. Ali on posebno ima za cilj da potisne Reč Božju u Njegovoj crkvi. Ovaj sotonski cilj nije uspeo, niti će ikada uspeti. Protestantska *Sola Scriptura*, biblijska i misionarska društva, adventističke poruke tri anđela i glasna vika će pobediti. Božja Reč će biti sve jasnija u svom saopštavanju Božje ljubavi.

Treći deo: primena na život

1. Zamislite da ste živeli oko 700. godine, nekih 160 godina posle 538. godine, na početku 1260-godišnjeg proročkog perioda. Zamislite takođe da ste, kao proučavalac Biblije i pobožan hrišćanin, shvatili da je 1260 godina progona dvojice svedoka jedva počelo i da će stoga proći još mnogo vekova dok progon ne istekne. Kako biste sačuvali nadu, posebno ako ste se vi i vaši potomci suočili sa perspektivom koja podrazumeva još najmanje hiljadu godina čekanja? Kako biste očuvali svoju odanost Bogu i posvećenost propovedanju Reči Božje, znajući da je pobeda udaljena više od 1000 godina? Kako biste pripremili svoju porodicu posle vas za tako dugo čekanje? Kako vam vaši odgovori mogu ojačati veru danas dok čekamo Isusov povratak?
2. Iako je Francuska revolucija svojim pogledom na svet, duhom i delovanjem uticala na ceo svet, ovaj uticaj se neposrednije osetio u Zapadnom svetu. Ako živite na Zapadu, kako biste mogli nastaviti da slavite vaskrsenje i službu dvojice svedoka? Ako živite u drugim delovima sveta, na koje nije neposredno uticala sekularna ili ateistička revolucija u Francuskoj, kako je vaše društvo ili zajednica pokušala da ubije dva svedoka ili ih natera da služe u kostreti? Kako ste vi i vaša crkva mogli da učestvujete u vaskrsenju i službi dvojice svedoka?